



Marianne Korsman presenterar sig själv

Publicerad 2007-05-30



Som GT redan berättat har Tofta-konstnären Marianne Korsman kommit ut med en bok. "Sprängda valv" heter den, och är utgiven på eget förlag.

Man kan påstå att det är en något annorlunda bok. Den är inte indelad i kapitel utan i valv, som i en kyrka. Det anspelar på hennes arbete som konservator och kanske också på hennes intresse för religion.

Annorlunda är också att boken är självbiografisk - det är inte särskilt vanlig att en gotländsk konstnär på det här viset berättar om sig själv.

*

Det är också en något annorlunda självbiografi. Visserligen traditionell där hon berättar om allt från far- och morföräldrar, från barndomen och framåt, men samtidigt ovanlig eftersom här finns så mycket mer. Inte minst många och långa (och lärorika) beskrivningar av kyrko- och andra restaureringar.

Det är också en skiftande bok. Allt från långa skildringar till små korta notiser, nästan som dagboksanteckningar och med djupa tankar och funderingar. Och ibland hänvisar hon till någon gammal tidningsartikel, ibland till ett musikstycke.

*

Det är också en detaljerad bok. Med nedslag i barndomens lyckliga stunder, om kamrater och kompisar, om passioner och "farliga" karlar som hon flytt ifrån, om många resor, om politik och religion, om studier i konst, etnologi, arkeologi. Och hur hon mycket av en slump halkade in på uppgiften att restaurera kyrkor. Hon råkade en dag passera förbi Erik Olsson och hans gäng och blev erbjuden jobb på stubben. Så småningom övertog hon delvis Eriks mantel som

konservator. När Erik slutade jobbet i protest mot uppvärmningen av kyrkorna fortsatte Marianne, till Eriks besvikelse.

Tillsammans med en del avhandlingar, främst då om restaureringen av Hejdeby kyrka, blir det därmed en ganska mastig bok på 240 sidor i en storlek som närmar sig folioformat.

Men så har Marianne Korsman också hunnit med en del under sitt 67-åriga liv. Hon var med och startade konstnärernas KRO i Visby och hon var med i FGK, föreningen som det ibland blåste friskt omkring. Synd att hon inte ger lite mer av "inside information" från FGK-konflikterna.

*

Hon har också bedrivit lantbruk, vid Halldings i Hemse, och det kan ju låta lite annorlunda för en konstnär.

Mycket att berätta om, alltså. Och mycket att läsa. Men största behållningen har jag av bilderna, målningarna. Ett 40-tal stor färgbilder ger bra exempel på hennes ofta färgsprakande, uttrycksfulla måleri. Titta och njut.

TEXT: Ola Sollerman
